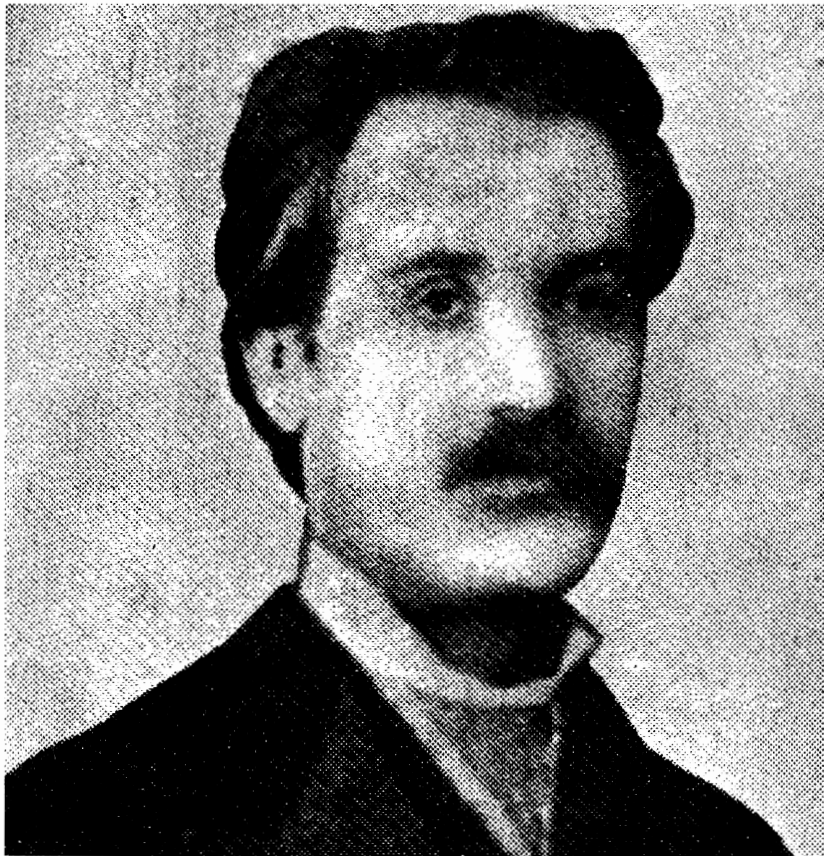


# Orizonturi

REVISTA A SOCIETĂȚII CULTURALE A ELEVILOR  
DIN LICEUL „MIHAI EMINESCU” - BACĂU

Serie nouă • Nr. 4 (7) • aprilie 2000

# Noi



*Pagini de antologie:*

## Ana Blandiana

Trăim așa cum trăim, ne sculăm înainte de a se face ziua, ne îngrămădim în autobuze, muncim la serviciu, alergăm la cumpărături, muncim acasă, ne creștem copiii, deschidem televizorul, deschidem ziarul, îl închidem și adormim epuizați ca să ne putem deștepta în zori, ca s-o putem lua de la capăt. Și, între timp, reușim să ne iubim unii pe alții și să suferim, și să ne ajutăm unii pe alții, și să fim fericiți, și să fim bolnavi, și să fim buni, și să fim răi, și să ne fie dor, și să ne fie scârbă, și să fim obosiți, și să fim lași, și să fim curajoși, și să fim slabi, și să fim puternici, și să fim naivi, și să fim tineri, și să fim bătrâni, să trăim într-o rotire năucitoare, mereu accelerată, mereu mai avidă și mai exigentă; într-un cuvânt care ne duce înainte, mereu mai grăbiți, mai bogați și mai fără suflare, iar această neîmblânzită mișcare de rotație, acest refren al lunecării reluate mereu mai repede și mai amplu, ca un canon, se oprește o singură dată pe an.

Odată pe an, de ziua lui Eminescu, sufletele noastre de adolescenți fără moarte se trezesc cu uimire în trupurile noastre devenite necunoscute și ne privim unii pe alții și fiecare pe sine, cu fermecată atenție, în lumina deodată limpede dintre noi, și în acele minute sau în acele ore, în ochii noștri care nu se mai deschiseseră de tot de atât timp în cap, deodată, și stelele în cer, și orașul furnicar, și ramurile care ne bat în geam, și poveștile care ne vin în gând.

O dată pe an amintindu-ne de Eminescu, ne amintim de noi înșine și ne descoperim, cu nemaisperată emoție, încă vii. Este o sărbătoare înaltă, capabilă să purifice atâta vreme cât vom mai scrie numele lui cu arbori pe dealuri. Atâta timp cât orașele ne vor fi sfințite de statuile lui și tipografiile se vor mai purifica ritmic răspândindu-i poemele, putem fi siguri de noi, putem fi siguri că suntem.

*(Continuare în pag. 2)*

## Cu voi...

*Mai bine singuratec și uitat,  
Pierdut să te retragi nepăsător,  
În țara asta plină de humor,  
Mai bine singuratec și uitat.*

*O, genii întristate care mor  
În cerc barbar și fără sentiment, -  
Prin asta ești celebră-n Orient,  
O, țară tristă, plină de humor...*

George Bacovia (1930)

(urmare din pag. 1)

Cultul eminescian mereu în creștere este cea mai vibrantă dovadă a supraviețuirii noastre. E adevărat, însă, că acest cult face uneori (tocmai din cauza lui, ca într-un cerc vicios) să nu ne mai gândim la obiectul lui, adică la poezia lui Eminescu, adică la textele lui. A ști pe de rost, am descoperit de mult asta, nu este sinonimul, ci dimpotrivă uneori chiar antonimul lui a ști. Ceva știut pe de rost nu mai este gândit dinlăuntru cu fiecare sens și cu fiecare silabă, ci spus, cum recunoaște însăși limba, pe dinafară. Nimic mai interesant, în acest sens, decât felul în care intuiția limbii române descoperă că a ști pe de rost, a ști pe dinafară, „pe de rost“ de la „rostrum“ care înseamnă gură, nu înseamnă, așa cum cred alte popoare, „par coeur“, „by heart“, adică a ști din interior, din inimă, ci dimpotrivă, a ști doar din gură, a spune fără să te mai gândești. Eu cred că un poet știut pe de rost, spus prea mult pe dinafară, este un poet rău iubit, iubit cu obișnuință și cu neatenție; eu cred că ar trebui să ne gândim și să-l citim pe Eminescu așa, cu curiozitatea și cu atenția cu care citim ultimul debutant despre care am auzit că are talent și vrem să-l descoperim, pentru că vrem să știm ce va urma în poezia românească.

Făcând experiența de a-l citi pe Eminescu cu acest ochi, descoperi de fiecare dată și oricât de bine l-ai ști, fraze absolut uluitoare despre care ai impresia că nu aparțin unui secol trecut și unui poet clasic, ci că sunt niște fraze născute alături de noi, odată cu noi. O să vă citesc câteva dintre ele:



„Niciodată o vorbă nu poate înlocui o realitate, niciodată fraza culturii nu e echivalentă cu munca reală a inteligenței, niciodată fraza libertății nu e echivalentă cu libertatea adevărată“. Sau: „Totul e nemărginit, durerea nu“. Sau: „Martirul, eroul și înțeleptul sunt numai trei forme ale unei aceleiași substanțe, adevărul“ sau

„Aceasta e adevărata corupție, tendința de a câștiga lesne și fără muncă, tendința de a gira un om mare fără merit; aceasta e corupția adevărată, ale cărei urmări sunt ura și invidia împotriva oricărui merit adevărat și cocotarea nulităților în acele locuri în care numai o înaltă inteligență sau un

caracter extraordinar stau drept“. Sau: „Adevărul e stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul“. Sau: „Zeul unei bucăți de materie, forma“ sau: „Națiunea, acest complex de euri“. Sau: „Fiecare om e o întrebare pusă din nou în spiritul universului“ sau: „Nimic nu e mai primejdios pentru conștiința unui popor decât

prielistea corupției, a nulității recompensate, decât ridicarea în sus a nemeritului“. Sau: „Timpul e moarte, spațiul e luptă și mișcarea, suferință“.

Aș vrea să vă rog să nu interpretați faptul că vorbind despre Eminescu voi continua prin a citi din propriile mele versuri ca pe o dovadă de orgoliu, sau ca pe o dovadă de curaj, sau ca pe o încercare de comparație, Doamne ferește. Dimpotrivă, as vrea să mă credeți că citind din propriile mele versuri ca un răspuns la întrebarea „Ce înseamnă Eminescu pentru noi?“, eu cred, eu propun ca răspuns faptul că pentru noi Eminescu trebuie să însemne să fim noi înșine. Pentru noi, ca scriitori, cred că Eminescu înseamnă să nu uităm nici o clipă că trebuie să fim scriitori, că trebuie să fim în cea mai înaltă măsură așa cum a fost el, Eminescu, să fim și noi demni nu numai de marele lui nume, de marele lui prototip, pe care mă îndoiesc că-l vom putea egala vreodată, dar să fim demni de ceea ce credem și vrem să însemnăm noi înșine, în fața noastră în primul rând, și după aceea, evident, în măsura în care vom fi în stare de asta, în fața conștiinței poporului nostru.

Prelecție susținută la Muzeul Literaturii Române din Iași, Casa Pogor, în ziua de 26 februarie 1988. Text reprodus după „Dacia Literară“, nr. 1/2000 (pag. 4).

**Director: Mihaela Dughiri**

Directori adjunet:

**Gabriela Toma**

**Prof. coordonator: Ioan Neacșu**

Colectivul de redacție:

Redactor șef: **Crina Afrențoaie, XI - C**

Secretar gen. de redacție: **Diana Nichifor, XI - B; Literatură: Rodica Lungu, XI - C; Divertisment: Diana Nichifor, XI - B; Grafică: Laura Mocanu, X - D; Corectură: Maricica Măciucă, XI - B; Alice Mihăilescu, XI - B**

**Orizonturi Noi**  
publicație editată de de

**Viața** Săptăminal județean de atitudine și informație  
**bacăuană**

Director: Victor Măntănuș

# Eternul Eminescu

În 1986 participam la cunoscuta întâlnire a scriitorilor, „Zilele culturii călinesciene“, organizată anual la Onești de poetul C. Th. Ciobanu, într-o sală plină până la ușa conferința Nicolae Manolescu despre G. Călinescu și critica modernă. Teza lui era aceea că acum, când criticul știe naratologie, semiotică, structuralism, psihocritică etc. etc., ajunge mult mai în profunzimea operei decât G. Călinescu în urmă cu aproape o jumătate de secol, când elabora judecata critică doar cu ajutorul talentului. Profitând de o pauză pe care oratorul o dorea de efect, Gabriel Liiceanu, din sală, întrebă: „Să înțeleg că eu, contemporan cu dumneavoastră, sunt un filosof mai mare ca Platon?“.

Mi-am amintit de această întâmplare anul trecut, când se discuta cu pasiune despre „demitizarea“ lui Eminescu. Un poet ce participase la un congres de poezie în Anglia îmi argumenta necesitatea depășirii „complexului Eminescu“, spunându-mi că un confrate

englez, auzind că cel mai mare poet român este un romantic, l-a întreat, candid: „Cum, voi, românii, n-ați depășit încă romantismul?“. Trebuia să-l fi întreat și tu - i-am spus - dacă ei n-au mai evoluat după Shakespeare! Problema progresului în artă este o falsă problemă. Sau ea poate fi discutată de istorici, preocupați de școli și curente literare, de clasificări și evoluții. Pentru o literatură care se dezvoltă istoric, evident că epocile se succed și romantismul este urmat de impresionism, de expresionism ș.a.m.d. Geniul însă nu trebuie judecat din perspectivă istorică, pentru el orice „clasificare“ este un pat al lui Procust. Îmi amintesc o polemică din anii '70, când St. Aug. Doinaș, Laurențiu Ulici și alții susțineau că poezia lui G. Bacovia este expresionistă, în timp ce alți critici susțineau clasicul simbolism bacovian. Întrebată care dintre combatanți are dreptate, doamna Agatha Grigorescu - Bacovia a dat un răspuns pe care G. Călinescu l-ar cataloga drept

„piramidal“: „Bacovia nu este nici simbolist, nici expresionist. Bacovia este...bacovian“!

Eminescu este însă mai mult decât „eminescian“. El este român prin excelență, este poet național. Universul poeziei sale se întinde dincolo de „cercul strămt“ al existenței istorice, în timpul și spațiul sacru, fără limite, in illo tempore. Eminescu este astfel contemporan nu doar cu Maiorescu sau Creangă, ci și cu Lucian Blaga, și cu Nichita Stănescu, și cu Mircea Cărtărescu. El poate fi citit și în cheie expresionistă, cum a făcut Ion Negoitescu, și în cheie postmodernă. El nu-i un romantic doar, un Lamartine, de exemplu, sau un Vasile Alecsandri, ci este creatorul unui univers ce coboară, din spațiul-timp sacru, în lumea noastră atât de trecătoare, în mirifice epifanii care ne minunează, făcându-ne să ne simțim, pentru o clipă, locuitori ai României eterne, ajutându-ne ca pentru o clipă să avem sentimentul că suntem nemuritori.

politice, sau dimpotrivă contestat și blamat, naționalismul lui Eminescu se dovedește mereu actual. Dincolo însă de interesele extremiștilor care-l manipulează în scopuri politice, fără a-l înțelege, naționalismul se confundă cu opera Poetului, care ne învață bucuria de a fi români, pentru că ea nu este expresia sublimă a universului spiritual al unui artist, oricât de mare ar fi el, ci al unui întreg popor. Evident, băieții de cartier care vor să-l „demitizeze“ pe Eminescu sunt, asemeni slujitorilor din poezia lui St. Aug. Doinaș, când „isteti“, când „îndrăzneți“, când „disprețuitori“, pentru că nu-s capabili să vadă în apă, în iarbă, în lună, coțul de argint al mistrețului, nu-s capabili să treacă „dincolo de cortină“, cum ar spune Mircea Eliade, în transcendent, în universul veșnic al Poetului, acolo unde Eminescu trăiește și privește la jalnicii lui comentatori de la hotarul dintre milenii nu „nemuritor și rece“, cum ne-am așteptat, ci doar condescendent...

Exaltat și adulat din motive

Ioan Neacșu

## Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis

### *Ego sum*

Undeva cu eu singur  
Oriunde să stau...  
Mor cuvinte biciuind suspine...  
A plecat un cuvânt, oh, tăcere!  
Nu mai era o rugă sacadată!  
Oricine, nu există durere;  
Există păcat!

### *Apus*

În claritatea obscurului de mare  
Plutesc pistruii unei aventuri...  
Și-n ecou de zgomote tăcute  
Mă pierd în fantomatice perdele...

Și plâng în visuri de cristal...  
Căci în ecou de zgomote tăcute  
Mă pierd în fantomatice perdele...

### *Istorie*

Supliciu de cântec și dezmierdări;  
Tulpină de carne;  
Doi pași...  
Profetul scriind mântuirea...  
Multe inimi, un cui singur...  
Povestea mea!

dedicație specială pentru Delys și Lucas: am învățat să zbor.  
Mulțumesc!

Crina Afrentoae, XI - C

# Istorie literară băcăuană

## *Eminescu omagiat la Bacău*

Prima poezie dedicată lui Mihai Eminescu a fost scrisă de băcăuanul Corneliu Budu sau Badea Pletea (1863 - 1925) și a apărut la 10 august 1890 în „Gazeta gazetarilor”. Corneliu Budu a avut poezii publicate în „Revista Nouă” a lui B.P. Hașdeu și în „Românul” lui C.A. Rosetti, unde a fost apreciat ca „un bun poet și vechi colaborator”. Aceste poezii au fost adunate în volumul „Așchii” (Editura Minerva, București, 1905). Mai târziu a publicat și o mică plachetă „Războiul păcii” (1913). În vremea studenției a început să colaboreze la editura „Gazeta gazetarilor”.

„Așchiile” lui Corneliu Budu sunt după expresia autorului - „o strânsură la mine în bățatură” a tot ceea ce a risipit prin revistele timpului. Unele, pline de înțeles adânc filosofic, adevărate poeme eminesciene; altele, izvorând dintr-un viguros talent, aparțin unor inspirațiuni moderne. Admirația sa față de „Luceafărul poeziei românești” se vede din poezia „La mor-

mântul lui Eminescu”. Cu un amestec de ironie și tristețe, deplânge nu atât moartea marelui poet, de la care se împlinise un an, cât atitudinea de neînțelegere a societății față de marele dispărut.

Datorăm aceste informații și textul reprezentat mai jos (al cărui titlu amintește de prima poezie a lui Mihai Eminescu!) scriitorului băcăuan M. Cosmesciu Delasabar care în volumul antologic „Și-au găsit Bacăul...” (Editura Egal, Bacău, 1999) face o amplă prezentare a mai multor scriitori din Bacău, pentru care se mândrea și Corneliu Budu (p.41-53).

**Lidia Ciubuc**  
X - E



## *La mormântul lui Eminescu*

Colea sus, în fundul țării,  
Ca o stea-n lăsatul sării,  
Șade trista lui cetate  
Peste dealuri trăgănat  
Și tăcute și pustii.

Și-acum, toamna-s triste toate,  
Toate frunțile-s plecate,  
Cum privesc cum smulge vântul  
Frunzele-nvelind mormântul  
Celui care e-n săcrii...

Azi în jurul lui ne strângem  
Pleava toată, nu să-l plângem;  
Câți n-ar vrea, cu bucurie,  
În săcriul lui să fie?  
Plângem pe aceia numa.

Care-n viața lor întreagă  
N-au putut să-l înțeleagă  
Și-au cercat ca să-l dărâme,  
Înghițând ca niște râme  
Lutu-n care cresc acuma...

**Corneliu Budu**

## *Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis*

### *Tot*

*Imens e golul punctului nimic...  
Ș-o piatră geme-ncetișor.  
Ah! Cât de negru e acest pământ!  
Căci e un orb! un orb în desfătare  
Că nu văzu lumina lunii sus...*

\*\*\*

*Am întins mâna  
Și-am atins nimicul.  
Era rece, era cald...  
Am simțit nimicul...  
Cum arată?  
Nu știu!  
Ce formă are? - nici atât;  
Era doar un nimic  
Compus din plânsul surd al tăcerii.*

### *Renunțare*

*Am iubit o pasăre rănită  
Și nu mi-a părut rău.  
Am îngrijit-o și într-o zi a zburat  
grăbită;  
Fiindcă... nu era acela locul său...*

*Lumea-i era nemărginirea  
Un abis de nori și stele,  
Adormind în neștiință,  
Între vise ori castele...*

*Era liberă, liberă cu-adevărat!  
Cu voluptate a zburat.  
Și în spațiu, timp, tăcere...  
Pasărea găsi mângăiere!*

### *Ego sum!*

*Stau cu mine,  
O pasăre doarme...  
Negândit mâine plâng,  
Poate citesc...  
Două culori din tine  
De mâine păreri...  
Nu pot, mamă dulce...  
UNU să fiu aș vrea!*

### *Somn*

*Mușcat de lună  
Îmi culc obrazul pe-o felie de pământ  
Crina Afrentoae, XI - C*

# Istorie literară băcăuană



Un poet băcăuan (prin adopțiune) Radu Pintilie venit de prin ținutul Hușilor, ca învățător în comuna Tețcani (1922 - 1930) și apoi, profesor și director al Școlii Normale din Bacău (1937 - 1938), publica un singur volum de „Poezii” (1940), la Bacău, în care, pe lângă teme

## Din comunicarea: Ecouri eminesciene în creația poetilor băcăuani

predilecte inspirate din munca învățătorului la sate, îi dedica „Lui Eminescu” o serie de sonete: „Transfigurat de febra creatoare./ Frumosul, tu îl teși cu fantezia/ În pânza de imagini scilpitoare./ Sublimă se încheagă poezia/ Și-n ritmul ei de vorbe-ncântătoare/ Te simți atunci de-acord cu vesnicia.”; era finalul terținelor unuia dintre aceste sonete.

Și pentru a încheia, citez în întregime un alt sonet, al aceluiași dascăl - poet, prin care el subliniază ideea maioreșciană: poezia lui Eminescu a fost și este „punctul de plecare pentru toată dezvoltarea viitoare a vestmântului cugetării românești”.

Prof. Marin Cosmescu

### Lui Eminescu

„Sărmane Dionis! Atâta jale  
Din inima adânc îndurerată.  
Și scânteieri din mintea-ți inspirată.  
Ai revărsat în versurile tale!

Țesut-ai poezie minunată  
În pânza de imagini ideale;  
În scrisul tău cuvintele-ți cristale  
În care limba noastră-a fost turnată.

„Luceafărul” și „Glossa” ta amară.  
În care-ai pus scilpiri de piatră rară.  
În veci de veci, întregii lumi vor spune.

Cu geniul tău, profund ca o genune,  
Din sfera sa nemuritor și rece.  
Zâmbești: „Ce e val ca valul trece”.

Radu Pintilie

## Eminescu la Lipova

La 29 aprilie 1876, Mihai Eminescu vizita, ca revizor școlar, comuna Lipova, sat Valea Hogii - județul Bacău. Aceasta constituie motivul pentru care elevii reuniți ai mai multor școli: Liceul „MIHAI EMINESCU”, Școala nr. 8, Școala nr. 18 („Spiru Haret”), Școala „Alexandru Ioan Cuza”, dar, mai ales, de la Școala Normală Bacău, s-au declarat școli ale Luceafărului românesc. Acțiunea a fost onorată de prezența lui Gabriel Bacovia - fiul marelui poet băcăuan George Bacovia - și de poetul Octavian Voicu; cei ce au coordonat întreaga acțiune au fost domniile profesori Ioan Dănilă și Gheorghe Băncilă. Primul popas a fost la Valea Hogii, unde elevii Școlii Normale au „însuflețit” bustul lui Gheorghe Vrânceanu cu o jerbă de „aur verde”. Directorul școlii, Ioan Simion, a avut amabilitatea de a ne prezenta istoria lăcașului de cultură și, în același timp, a evocat în câteva cuvinte personalitatea marcantă a academicianului Gh. Vrânceanu. A fost vizitată școala în care copiii localnici ne-au arătat toată puritatea sufletelor lor simple dar pline de bunătațe, oferind tuturor oaspeților micuțe și

strălucitoare flori de primăvară - narcise. A doua oprire a fost în comuna Lipova, unde localnicii i-au întâmpinat pe vizitatori cu inimile și bratele deschise, participând din tot sufletul la întreaga acțiune dedicată lui Mihai Eminescu. Primind viață cu ajutorul unei ghirlande florale, ipostaza metalică a

*În urmă cu cinci ani, din inițiativa domnului profesor Ioan Dănilă la școala din Lipova, singura școală din județul nostru care a fost vizitată de Mihai Eminescu s-au desfășurat alte manifestări care să marcheze trecerea poetului pe aceste meleaguri. Cu această ocazie, un grup de elevi și profesori de la liceul nostru împreună cu alți colegi de la alte licee au vizitat școala de la Lipova, și noi ca „frați mai mari” ai celor din școala inspectată de Eminescu ne-am hotărât să-i patronăm. După tradiție și anul acesta pe 29 aprilie vom vizita școala de la Lipova.*

*„Eminescu la Lipova” (29 aprilie 1876 - 28 aprilie 1995)*

Luceafărului începu parcă să radieze, iar cei prezenți primiră cu multă bucurie razele de „duh sfânt”. Inimioșii elevi ai școlii din Lipova s-au unit în „cuget, suflet și simțire” cu cei veniți pentru a se bucura împreună de un moment unic deocamdată.

Au dovedit-o din plin printr-un program artistic realizat și prezentat într-un mod deosebit. Martor al

tuturor acțiunilor era chipul lui Eminescu, oferit de elevii din liceul ce-i poartă numele poetului școlii din Lipova.

Spiritualitatea nu a lipsit de la această acțiune; astfel, în mica biserică din lemn a comunei, preotul a îmbogățit orizontul cunoașterii celor prezenți cu alte amănunte re-

feritoare la istoria și obiceiurile comunei. A urmat un simpozion desfășurat în incinta școlii din Lipova, unde domnul G. Bacovia, poetul Octavian Voicu, gazdele și-au unit gândurile și vorbele evocând, din nou, uriasa personalitate a celui ce a fost M. Eminescu și, de asemenea, opera sa.

S-au adăugat și alte momente care au întregit o zi de neuitat: do-

nația de cărți și alte materiale de către filiala Bacău a SSF, Inspectoratul Școlar al Județului Bacău și memorialistul Gabriel Bacovia și confesiunile bătrânilor satului (cel mai vârstnic de 95 de ani este Baciu Ion); înmânarea unui amplu tablou înfățișându-l pe Eminescu de către elevii liceului băcăuan care-i poartă numele; lansarea propunerilor ca biblioteca din comună și căminul cultural să se numească „Ion Creangă” și respectiv „Titu Maiorescu”, iar Școala cu clasele I - IV din satul Valea Hogii, „Gheorghe Vrânceanu”; prezentarea noii variante a „Cărții de citire pentru clasa I”. Dintre cei ce au trudit la reusita deplină: Elena Anchidin (directoarea școlii), Leon Boambă, Didica Gălcă, Felicia Bour, Mihaela Ciubotaru, Maria Irimia (în fapt, toate cadrele didactice din comună), Vasile Gălcă - viceprimar, preotul Ioan Plescău și băcăuanii Simona Lazăr, Tiberiu Târziu, Eugen Budău, Eugen Sendrea, Constantin Fuiuagă, Ion Schiopu și alții.

Următoarea întâlnire - la toamnă, când vom asista la botezul școlii cu clasele I - VIII „Mihai Eminescu” din Lipova.

Oana Țaralungă (XI - B)

# Eminescu - filosof



Academia română a decernat recent premiile sale pe anul 1997. Printre cei premiați este și domnul conf. univ. dr. Ștefan Munteanu de la Universitatea Bacău, care a primit „Premiul Ion Petrovici” pentru studiul „Filosofia indiană și creația eminesciană”, apărut la Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997, cu o postfață de acad. Alexandru Boboc. Autorul este cel mai cunoscut filosof băcăuan, ale cărui cărți: „Dimensiuni ale spiritualității indiene” (E.D.P., București, 1997), „Picături de filosofie” (Deșteptarea, Bacău, 1997), cartea de care ne ocupăm, apoi recenta „Noi picături de filosofie” (Deșteptarea, Bacău, 1999) au făcut ca pentru prima oară să ajungă la Bacău un premiu al Academiei Române.

„Principala căutare a prezentei

lucrării este filosofia lui Eminescu - spune autorul - iar vechea filosofie indiană este angajată doar ca termen de comparație, ca reflector puternic menit să proiecteze dimensiunile cugetării eminesciene” (p.13). După un „Cuvânt de întâmpinare”, autorul desfășoară o autentică analiză comparată, bine informată și temeinic motivată, mai întâi: „Dimensiuni ale spiritualității indiene”, apoi, în partea a doua a lucrării, „Eminescu și spiritualitatea indiană”. Autorul își împarte deci studiul în două: o prezentare a filosofiei indiene și apoi o analiză a filosofiei eminesciene. Prima parte este un tratat de indianistică în nuce, de o

claritate neobișnuită pentru un text filosofic. Ștefan Munteanu are capacitatea rară de a face accesibile cele mai diferite teorii și concepte filosofice, de la Vede și Upanișade, la Kant și Schopenhauer.



## cronică literară

Cât privește filosofia lui Eminescu, după părerea autorului Poetul „... rămâne ceea ce este, simbolul culturii românești, merit să-i releve obârșia și esența în relație cu orice cultură, inclusiv cu cea indiană”. „Predispus pentru lumea ideilor înalte, Eminescu a rămas și în poezie un medi-

tativ, un cugetător genial.” Poetul s-a impus „ca un profund căutător al Ființei, condus de puterea gândului genial, întemeietor prin poezie și filosofie”. Sursele pun în evidență „imaginea creatorului total”, acționând pe fondul vastei erudiții și al culturii asimilate cu gust specific și perspectivă proprie în opera poetică și teoretică.

Pentru autor, „geniul (eminescian) depășește condiția iubitorului de înțelepciune; el este chiar înțeleptul, preocupat de problemele supreme ale existenței” (p.12). Angajând o impresionantă erudiție, Ștefan Munteanu afirmă în esență faptul că „ontologia Arheului explică uni-

tatea creației lui Eminescu” (p.83), apoi, citându-l pe Constantin Noica: „Simți că Arheus a devenit mitul lui Eminescu, dreptatea ori străbătatea lui, dar, filosofic sau literar, adevărul propriu” (p.86). Ștefan Munteanu analizează apoi proza și poezia lui Eminescu din această perspectivă, citând un mare număr de eminescologi și făcând trimiteri la filosofia indiană nu ca sursă de inspirație, ci doar ca termen de comparație, așa cum și-a propus în premiza acestui studiu. În „Cuvânt de încheiere” autorul

admite că are conștiința clară a valorii, dar și a limitelor unui asemenea demers interpretativ.

Chiar „vocația filosofică” (de care vorbea G. Călinescu) își află matricea (stilistic, dar și valoric) în unitatea dintre poetic și teoretic - filosofic, reconfigurată de geniul eminescian într-o înțelegere superioară a rosturilor creației în contextul instituirii modernității și ale progresului valorilor în cultura românească și universală. „Consonanțele” culturale rămân de necontestat, dar ele pot acționa numai în condițiile în care însăși forma lingvistică a instituirii valorice proprii fiecăreia dintre creațiile ce intră în consonanță le înscrie în harta universalității. Este un crez pe care îl mărturiseam de mult în studiul tenei „Eminescu și filosofia” și de aceea încercăm un sentiment de bucurie și satisfacție la această întâlnire cu o lucrare a cărei contribuție își vedește de acum valentele unei acțiuni de durată în viitorul studiilor eminesciene” (p.124). Am dat în încheiere acest citat mai amplu din „Postfață” care însoțește studiul domnului conf. univ. dr. Ștefan Munteanu deoarece autorul acestei calde aprecieri este academicianul Alexandru Boboc, un nume de referință în filosofia română contemporană. Eu nu pot decât să subscriu, cu timiditate, acestor aprecieri.

Diana Nichifor, XI - B

## Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis ● Poesis

*Ego sum!*

*Stau cu mine,*

*O pasăre doarme...*

*Negândit mâine plâng,*

*Poate citesc...*

*Două culori din tine*

*De mâine păreri...*

*Nu pot, mamă dulce...*

*Unu să fiu aș vrea!*

*Somn*

*Mușcat de lună*

*Îmi culc obrazul pe-o felie de pământ.*

*Istorie*

*Supliciu de cântec și dezmiertări;*

*Tulpină de carne;*

*Doi pași...*

*Profetul scriind mântuirea...*

*Multe inimi, un cui singur...*

*Povestea mea!*

*Mirosul ud al tăcerii de dimineață,*

*Om dormind.*

*Mărire!*

*Rămă putredă,*

*Salcâm înflorit*

*Primăvara!*

**Crina Afrențoaie**

XI - a C

# Mihai Eminescu - scriitor

Acum, la împlinirea celor 150 de ani de la nașterea lui Eminescu, ne dăm seama că cea mai vastă și mai minunată moștenire a noastră, a românilor, este cea a „Luceafărului“ poezie românești. Într-o viață atât de scurtă, Poetul a semănat constelații bogate și strălucitoare pe bolta culturii românești, unde scânteiau doar câteva stele răzlețe. Opera lui Eminescu este multilaterală, pătrunzând în ea idei valoroase din înțelepciunea antică, mai ales cea religioasă, ori din romantismul german. Poetul a reușit să surprindă două trăsături definitorii ale poporului român: credința creștină și dragostea pentru pământul strămoșesc, pe care le vedea împreună, proiectând neamul într-un mare viitor, de aceea diac. conf. P.S. David afirma că „Mihai Eminescu este mare prin fapte, veșnic prin iubire și pătrunzător în inimile oamenilor prin har și talent“. Subliniind profetismul Poetului și faptul că el a fost un interpret al spiritualității ortodoxe a poporului român, părintele profesor Mihail Diaconescu spune în „Prelegeri de estetica ortodoxiei“: „Lecturile sale biblice, cunoașterea marilor personalități și a creațiilor reprezentative ale Bisericii Ortodoxe Române, a problematicei dogmatice, morale, eclesiologice, pastorale și istorico-ecclesiastice, frec-

ventarea mănăstirilor moldovene, unde avea rude, cunoscuți și amici (unchii Calinic și Iac-hint, frații mamei, au fost monahi; trei mătuși și o verișoară - Fevronia, Sofia, Olimpiada, respectiv Xenia au fost călugărițe), calitatea de citori a familiilor tatălui și mamei la mănăstirea Agafton de lângă Botoșani (unde mătușa Olimpiada a fost stareță timp de 12 ani), studiul

p.170).

Creștin fiind, Eminescu a îmbogățit opera literară cu articole numeroase și poezii despre cele sfinte. Poetul a înțeles atât de bine misterul Jertfei și Învierii lui Hristos, încât a afirmat într-un articol intitulat „Și iarăși bat la poartă...“: „... duiosul ritm al clopotelor ne vestește vechea și trista legendă că astăzi încă Hristos e în mormânt,



## tânărul creștin

operelor lăsate de Sfinții Părinți și mai presus de

că mâine se va înălța din giulgiul alb ca floarea



Biserica Uspenia în care a fost botezat Eminescu

toate trăirea complexă a marilor valori ale credinței creștine, trecute prin filtrul simțirii, rațiunii și culturii sale de poet de geniu, au făcut din Eminescu un strălucit interpret liric și apologet al Ortodoxiei neamului său.“ (vol. II,

de crin, ridicându-și fruntea radios la ceruri. Tristă și mângâietoare legendă! Iată două mii de ani aproape de când ea a ridicat popoare din întuneric, le-au constituit pe principiul iubirii apropielului, două mii de ani de când biografia

Fiului lui Dumnezeu e cartea după care se crește omenirea. Învățăturile lui Buddha, viața lui Socrate și principiile stoicilor, cărarea spre virtute a chinezului La-o-tse, deși asemănătoare cu învățăminte creștinismului, n-au avut atâta influență, n-au ridicat atâta pe om ca Evanghelia“ (Opere, vol. XII, p. 134).

La cunoașterea filosofiei lumii, Poetul adaugă credința. „Ca poet creștin format sufletește în mediul de profundă spiritualitate din Țara de Sus a Moldovei - ne învață părintele profesor Mihail Diaconescu - Mihai Eminescu a înțeles faptul că înainte de a fi valoare estetică, voință, mărturie istorică, doxologie, dar izvorât din adâncul inimii, sau orice altceva, operele de artă produse în cadrul ortodoxiei sunt un act de credință. În poemul „Melancolie“, versul „credința zugrăvește icoanele-n biserici“ exprimă această realitate, la care Eminescu aderă pe deplin conștient“ („Prelegeri de estetica ortodoxiei“, vol I, p. 384).

Credința se exprimă și prin rugăciune și cea mai frumoasă rugăciune în versuri din literatura română este, după cum spune același autor (op. cit., vol. II, p. 37) „Rugăciunea“ dedicată de Mihai Eminescu Maicii Domnului.

**Rodica Lungu**  
XI - C

# Botoșani - 1850 • 150 de ani de la r



2000 - Anul Eminescu a început prin a relata o magiile aduse poetului în patria sa natală, în inima Botoșenilor, la Ipotesti, de către elevi, profesori, personalități politice și culturale, și chiar de oameni de rând care și-au uitat pentru o clipă grijile cotidiene și au participat cu emoție și adâncă venerație la evenimentul sublim al anului: împlinirea a o 150 de ani de la nașterea Poetului. Proiectul „Eminescu 2000“, elaborat de MEN, reprezentat prin domnul profesor Adrian Costache, urmărește prin diversele activități o apropiere înceată și profundă de glasul eminescian, în vederea rotunde sale aniversări, aniversare care comprimă Cuvântul în cea mai pură și esențială mărturie a spiritualității umane: POESIA.

La manifestările di 13 -

16 ianuarie 2000 au participat cu entuziasm liceele „Mihai Eminescu“ (din Botoșani, Suceava, Bacău, București, Satu Mare, Călărași), a căror reprezentanți, profesori și elevi, au dat glas evenimentelor prin prezența activă la „Sesiunea de referate și comunicări“, eveniment ce a avut loc în incinta liceului „Mihai Eminescu“ din Botoșani. Județul bacău a fost reprezentat prin doamna profesoară Chesaru Silvia, de elevele Crina Afreptoae și Laura Moldanu, care s-au ales cu amintiri de neuitat și care, de asemenea, au strâns un bogat material conștând în fotografii și un film video.

În ajunul aniversării la teatrul „Mihai Eminescu“ a avut loc „Festivalul Național coral al elevilor - Eminescu 2000“, care ne-a încântat nespus prin

toanlățile de voce și muzică, alcătuiind astfel o atmosferă feerică, de vis și împlinire. În 15 ianuarie 2000, la orele 9.00, a avut loc ceremonialul depunerii coroanelor la bustul Poetului, aflat în curtea liceului. A urmat apoi ceremonia religioasă la biserica Uspenia, biserică unde a fost botezat copilul Mihail, ceremonie la care au fost prezenți însuși președintele țării, Emil Constantinescu, și ministrul învățământului, Andrei Marga.

Plecarea la Ipotesti (la o distanță de opt km. de Botoșani) a creat o stare de anxietate în rândul elevilor, fiindcă pentru majoritatea, Ipotestiul era doar un vis și, acum, acesta avea să devină realitate. Într-adevăr, Ipotestiul e un loc superb. Noi, elevii, am făcut poze la bustul Poetului aflat în curtea casei părintești

și-am colindat împrejurimile atât cât timpul ne-a permis. Casa memorială, deși renovată, păstră încă aerul copilăriei eminesciene - simplă și totuși atât de complexă, căci a ascuns o vreme rădăcina ghiocului de geniu care avea să fie Eminescu. Părerea mea - cel mai emoționant lucru a fost tabloul din Caneva Poetului, un tablou din tinerețea mamei sale, Raluca Eminovici. Nu degeaba acesta exclamă: „O, mamă, dulce mamă...“; căci finețea și grația mâinilor albe, precum și blândețea și mărimumia ochilor conturează idealul de femeie, dar mai presus de toate, idealul de mamă - frumoșe și candoare, în adevăratul sens al cuvântului.

Copiil fiind, Eminescu era mai tot timpul pe drumuri. Cu toate acestea, aproape orice lucru din

casa părintește de el;



mul de la mamei sale, virea lui în mile și asta bucată de st un element intim. Ipotesti, era meni din țării, începă dinte Em nescu care zâmbete și a nă la un c care trezea patie, și c nescu, dac-a i-ar fi dat „u pitulă“. De a avut onoare noastră pe ana, mereu cochetă în h rei de filmat țe cu bucur fiind și dâns emoționată. loc în aceea rarea biseric Sfinților Mil





# Nașterea Poetului • 2000 - Botoșani

eaască amin- ctitorie a Eminovicilor, o  
până și gea- biserică mică și totuși atât



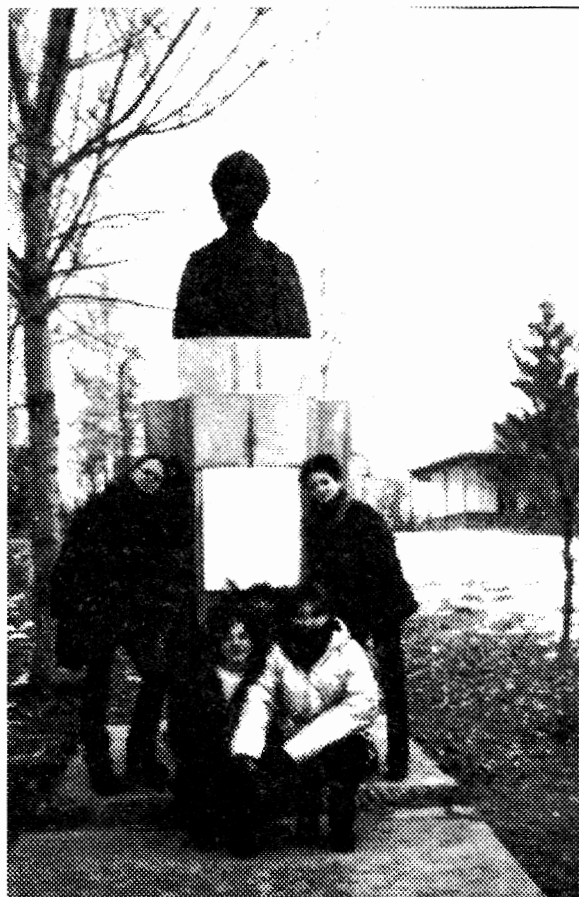
fereastră ca- fiindcă pri- trecea înălți- făcea ca acea clă să devină cald, un ele- În acea zi la u sosiți oa- late colțurile nd cu preșe- l Constanti- e împrăstia autografe pă- erșetor mic, milă și sim- ăruia, Emi- r fi trăit sigur in covrig și o semenea, am ea să o cu- Ana Blandi- zămbitoare și umina came- , care împăr- tie autografe, sa nespus de A mai avut și zi inaugu- ii cu Hramul ail si Gavril,

de încăpătoare, căci s-au aflat într-înșa mii de vizi- tatori. La ieșire, și-au scris impresiile într-un caiet gălbenit de timp, de veșnicie, după care au poposit îndelung în fața mormintelor pe care era scris: **Raluca și Gheorghe Eminovici**, iar mai apoi la piatra Eminescu, dar sub care nu era el: căci poetul se află în inima lor, a tuturor.

Datorită programului deosebit de încărcat, căci au avut loc mai multe acțiuni paralele, nu am putut vizita „lacul codrilor albastru“, însă rămă- nem cu speranța că-l vom vedea curând. Deși Emi- nescu s-a născut iarna, el nu aparține nici unui anotimp, dar aparține tu- tura în același timp. Cum bine spunea domnul profesor Costache, Emi- nescu nu aparține iernii, nici primăverii, nici verii,

nici toamnei. La Emi- nescu există un al cin- cilea anotimp, al cărui nume numai citind și ascultând îl vom afla. În seara aniversării a avut loc în cea de-a zecea ediție a Premiului de Poe- sie „Mihai Eminescu“, unde cel mai bun poet a fost desemnat Cezar Ivă- nescu mulțumind la a- plauzele publicului prin recitarea superbe sale poezii, „Rosarium“. De asemenea, pentru debut au fost premiați doi ti- neri studenți la jurnalistică și respectiv la geo- fizică, care-au urcat ti- mid scena teatrului cu o nespusă satisfacție și a- dâncă emoție.

Călătorind pe melea- gurile eminesciene, am trăit cu intensitate mo- mentele de reverie și extaz, în plimbările tom- natice prin parcul „Mi- hai Eminescu“, vizitând mai apoi teatrul și mu- zeul ce-i poartă numele. Muzeul este impresion-



ant nu doar în ipostaza sa de monument, clădire

veche, ci și prin dovada de mărturie autentică a existenței din vesnicie a unui geniu procreator. Botoșaniul este un oraș micuț, cu oameni primi- tori, care a trecut spre contemplare, răspun- zând, astfel, întrebărilor fără glas ale vizitatorilor curioși și profund emo- ționați.

Astăzi, la 30 de lustrii de la a sa naștere, mărtu- risim din tot sufletul ne- cesitatea aniversării Poe- siei ce se-nalță mlădios în „țeava subțire a altui crin de tăria parfumu- rilor sale“ (G.C)



Raluca Eminovici, mama Poetului

Reportaj de  
**Crina Afrentoae**  
XI - C  
Fotografii de  
**Laura Mocanu**  
(X - D)



Ne-am iubit...

Ne-am iubit,  
Cu toată pasiunea  
Ce inundă sufletul,

Am stat goi,  
Sub lună, târziu,  
Vie și viu

Până când am uitat  
Cine e celălalt,  
Tu cântai, eu dansam

Tu cântai, eu plângeam  
Sub lună,  
Târziu...

*Transformă-te-n iubire!*

Transformă-te-n iubire!  
Cum se transformă  
Picăturile-n ploaie

Și cântă-mi la fereastră,  
Sub luna feerie,  
Veșnicul imn al dragostei

Ca iubirea ta să mă-nvăluie  
În noaptea rece,  
În care și biete stele  
Au înghețat, parcă,  
Pe cerul cătrănit  
Al nopții.

*În ploaie...*

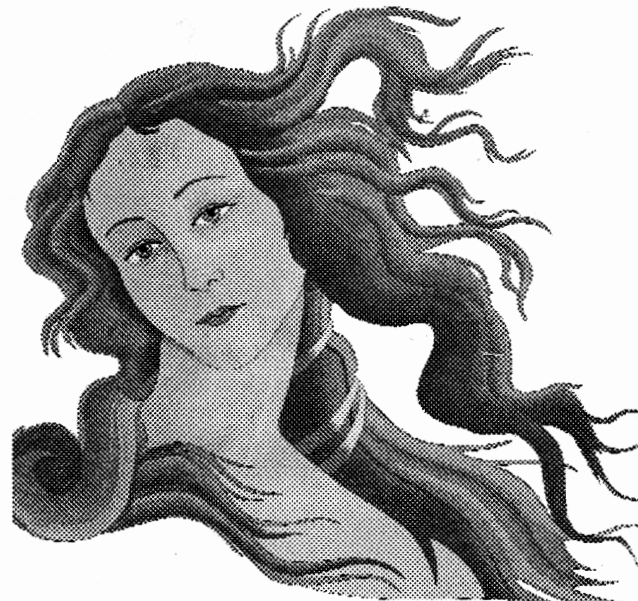
Ne-apropiam încet... o clipă  
înfinită...  
Și-apoi buza mea... buza ta...  
Și-nre ele un strop...  
O lacrimă a cerului.

Străluceam iubindu-ne prin

ploaie,  
Păream o aură de gheață,  
Simțeam răceala... picături  
fășnețe,  
Dar inima se-ncălzea cu  
soarele din noi  
În splendoarea nopții.

Noapte-n care,  
Cădeau în ropot dulce  
Rafale de cristale  
Ce se striveau de ziduri,  
Ne mângâiau molatec  
Pe umeri și pe față.

Ne străluceau' nainte  
Dulceți de umezi simțuri,  
Ne lumina privirea  
Stăpâna noastră, luna...



Iar noi simțeam iubirea,  
Ne înălțăm la ceruri  
Te-atingem cu mâna...

*Când toamnă*

Mă simt strivită  
De propriile-mi tălpi  
Și-mi plâng de milă,  
Când văd plâpânde frunze  
Peste care, acum, pășesc agale  
Și-mi îmbii sufletul  
Cu-a lor miresme.  
De-nmugurite primăveri  
Scâlade-n toamne-ntârziat.

Și-apoi... tot eu...  
Privind spre'nalturi,  
Mă simt acoperită  
De-acel bolnăvicios frunziș,  
De-acel miros.

Sunt frunza  
Peste care treci...

*Lacrimi întrziate pe inimă*

Sufletu-mi este țândări  
Cu geamătul lunecând pe  
obraji,  
Și inutilă ar fi tăcerea  
Fără arsura din ea,

Decât cu ochii deschiși.

Dar am rămas doar o umbră  
Ce mătură învinsa stradă,  
Scurtă cât o noapte de  
dragoste,  
Ce se spulberă acum,  
Și însuși vântul  
Va da foc pașilor singuri.

...

- Tu, vișin cu flori,  
De ce nu cânti în  
primăvară

Precum cântă ciocârlia  
Când se-nalță spre cer?

A! Înțeleg.  
Ești tăcut ca și mine.

Te bucuri în taină  
De frumusețea ta

Și lași să înțeleagă  
Lumea, ce vrea.

*Rest de iubire*

Acum... când luna  
Azvârle cu bulgări în apă  
Și stau lângă ziduri peticite  
cu liniște,  
Aș vrea să uit de trenul  
Încărcat cu duminici,

Să-mi luminez privirea  
Dureroasă a minții,  
În singurătate,  
Hăcută de tăcerea și de durerea  
Răgușitelor voci ale sufletului,  
Unde-a rămas doar un rest  
de iubire,  
În care iubirea se stinge încet,  
Iar crengile obosite de  
întuneric  
Se spală, acum, de noaptea  
grea ca de plumb.

ALICE MIHAILESCU  
XI-B

# Cenacelu



\*\*\*

eternă  
Acei morți din 1989.

A nu știu câta oară.

Aș vrea ca luna și stelele  
Să fie la înălțimea  
Mâinilor mele ridicate  
Pentru a-i împleti mamei  
O cunună.

Aș vrea ca timpul să se  
oprească  
În anotimp de primăvară,  
Iar mama să rămână mereu  
O floare.

Aș vrea ca totdeauna mama  
Să fie de rodul cultivat de ea  
De viitorul și speranța ei,  
De mine.

## Geneza

Te-ai născut din mare,  
Ai deschis orizonturi,  
Ești stea  
În nouri ce curg  
Când luna despică,  
Cu raza ei albă și curată  
Întunericul nopții.  
Mă speli de vise,  
Și-mi aduci zorile,  
Fără să uit că ești un astru  
Tu luceafăr Emienscu.

## Morților din 1989

De-aș putea aduna murmu-  
rul apelor  
Aș face un buchet de sunete,  
De-aș putea aduna razele  
soarelui  
Le-aș împleti cu firul ierbii  
De-aș putea aduna culorile  
florilor  
Aș învălui cu ele martirii  
revoluției  
De-aș putea aduna lumina lunii  
Aș picura în mormintele lor  
Și-atunci poate vor trăi  
printre flori  
Vor asculta simfonii de  
sunete  
Vor purta la piept ghirlande  
de raze  
În locul rănilor făcute de  
gloanțe  
Se vor bucura de pacea

## Declarație

M-am îndrăgostit de copaci  
Primăvara  
Și nebun de fericire  
I-am îmbrățișat cu sufletul  
Ei mi-au zâmbit cu muguri  
Și din atâta dragoste  
S-au ivit florile.  
M-am îngăgostit de cer  
L-am privit zile întregi  
În albastrul pur al ochilor lui  
Și el mi-a dăruit  
Nouri albi, fermecați.  
M-am îndrăgostit de pământ  
De firul de iarbă plpând ce  
se naște,  
De seva din plante, de seva  
din flori  
Și fericit am zâmbit până-n  
amurg.  
Eram îndrăgostit total  
Natura pulsa de dragoste

## Aș vrea

Aș vrea să brodez un răsărit  
de soare  
În zarea caldă a dimineții  
Cu-n fir de foc contur aș da  
acestui astru lucitor  
Și nori în pete de culoare aș  
scâlda  
Când lumea se deschide la  
fel ca o lalea.

Aș vrea să brodez un răsărit  
de soare  
Să dau naturii reci splen-  
doare  
Renasc pământul cu-o pată  
de galben îmuit în jar  
Când carul este ca un covor  
Țesut în taină de un fantastic  
țesător.

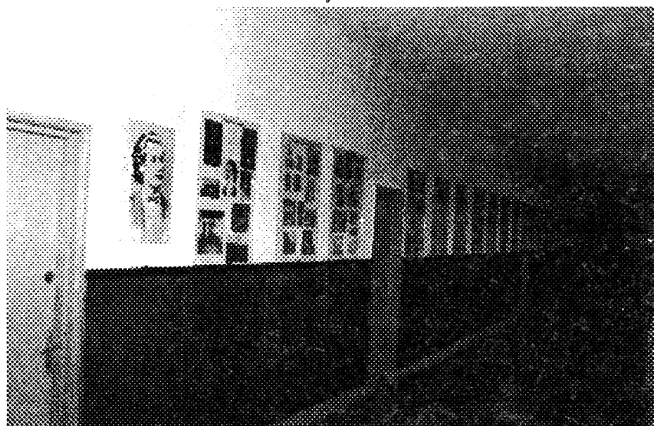
## Aripi

Zi de dimineață  
Rouă de pe față  
Aripi avântate  
Visuri mult visate  
Viitor ce gânduri toate  
Sunt în suflet înțesate  
Un boboc de floare  
Ce acum apare  
Spre iubire oare?  
Bun rămas copilărie  
Basmă, jocuri, veselie  
Bun venit adolescență  
Te primesc cu încântare  
Să-mi deschizi acele taine  
Ce cu lacăt ferecate  
Nu le-am înțeles pe toate.

Vlad Hongu  
X - C



# Cum îl văd pe Eminescu elevii din liceul nostru?



Eminescu a fost și va fi mereu cel mai mare poet al românilor. Romantismul și filozofia lui au depășit sfera imaginabilului și ne-au transpus în universul eminescian, univers care ne-a fermecat auzul și ne-a încântat privirea. Poet național fiind, Eminescu este mai mult sau mai puțin cunoscut din diferite puncte de vedere. Eminescologii îl cunosc din sfera filozofiei, a creației, a originalității. Iubitorii de poezie sunt fermecați de stilul frenetic eminescian, de versurile rebele, precum și profunzimea nuvelor sale („Sărmanul Dionis”, „Cezara”, „Geniu Pustiu” etc.). În acest sens, am pornit o anchetă în rândul elevilor cu privire la Eminescu și creația eminesciană în genere. Astfel, un număr majoritar adoră opera eminesciană și implicit Poetul, întrucât acesta uimește prin sensibilitate, emoții autentice, amor sincer și profunzime. La întrebarea: „Care sunt versurile eminesciene pe care nu le vei putea uita niciodată?”, răspunsuri au fost multe, dar mai nici unul demn de semnalat. Puțini sunt aceia care citesc în plus, căci



## ancheta redacției

majoritatea au citit versuri din: „Luceafărul”, „Glossă”, etc... poezii studiate în școală. La întrebarea: „De ce vă place Eminescu?”, elevii au răspuns timid și după un oarecare timp de gândire: „poeziile lui au ceva aparte, care te face să crești mai mult și mai mult...” (X - E). Am întâlnit și elevi fascinați de deosebi de Dionis ori Cezara sau Ieronim, care și-au exprimat părerea prin strălucirea vie din ochi, care le-ar fi trecut orice vorbă spusă pe moment: „mă fascinează trăirile lui Dionis, călătoria lui în timp și spațiu” (Irina Botezatu, XIIC) sau „măncântă filozofia asupra sufletului uman și asupra sufletului uman”.

Referindu-ne la romantism, la oamenii romantici în general, am chestionat elevii în acest sens rugându-i să spună dacă există aceluși romantism capabil de egalarea lui Eminescu, ori poate chiar de a-l întrece. Andrei Iordache de la X - E răspunde: „Eminescu, unul dintre cei mai mari poeți romantici a trăit într-o epocă roman-

tică, pe când romanticii din ziua de azi se hrănesc cu cugetările acelei perioade”. Cu privire la apariția unui nou „luceafăr”, elevii au îndoieli: „nu cred că ar apărea vreun <luceafăr>” (Alina Proisie, X - D); „mai bun, nu știu, dar Eminescu este de neegalat în privința poeziei” (Irina Botezatu, XII - C); „Posibil, însă nu știu dacă ecoul eminescian se va stinge vreodată” (Crina Albrețoaie XI - C). Ținând cont de faptul că în fiecare din noi se ascunde un talent, am dorit să aflăm câți au încercat să creeze poezii în stilul Poetului și cu care din poeziile sale s-ar identifica. „da, am scris poezii gen Eminescu, în stilul poezilor: „Revedere”, „De ce nu mi vii?”, „Dorința” (XI - B); „Da am încercat în genul poeziei „Revedere”, Nu oricât mi-aș admira pe Eminescu, mi place originalitatea. Știu că plagiatul este cea mai bună formă de admirație, însă originalitatea este cea mai pură formă de creație” (Crina Albrețoaie). O penultimă întrebare: „Credem că versurile lui Eminescu pot fi cântate în stil hip-hop?”. Părerea lor: „Nu, nu cred; ar fi un sacrilegiu” (IX - A); „nu în nici un caz; ar fi o bătaie de joc” (X - E). Unii au fost surprinși de o astfel de întrebare și chiar am avut parte de exclamații de genul: „Doamne ferește!” (Paula Bursuc, XI - C) sau „Cu siguranță ați înne-

bunit!” (Roxana Munteanu, XI - C).

Ultima întrebare: „Dacă, prin metoda reducerii la absurd, l-ați întâlni pe Eminescu ce i-ați spune, ce l-ați întreba?”. Ei răspund: „De ce nu ți-ai întemeiat o familie?” (IX - D); „Iubirea pentru veronica Micle mai dăinuie și astăzi?” (Liliana, X - E); „În ce măsură condiția lui socială și-a pus amprenta asupra creației sale?” (XII - B); „L-aș invita la o plimbare prin pădurea Băișă, pozându-i chipul oghindit în lacul codrilor albaștri.” (Crina A., XI - C)... Și un răspuns ceva mai îndrăzneț: „Ți place <<La Familia>>?” (X - E).

După cum ați putut constata, Eminescu este apreciat de elevi ca fiind poet, romantic și inegalabil. Este un aspect bun, într-adevăr, dar nu esențial. Eminescu este apreciat, dar nu înțeles. De fapt, geniul nu se înțelege pe sine, dar să-l înțeleagă alții pe el?! Înșă elevii se dovedesc a fi imaturi în fața esteticii, a cuvântului. Ei caută doar vorbe frumoase, duioase, care să le îndulcească existența; ei nu caută să descopere, să exploateze acest produs al frumuseții, al naturii, al geniului. Concluzia nu caute să deprime, ci să încurajeze lectura mai profundă, mai atentă a poeziei în general, căci astfel își modelează personalitatea și cultivă spiritul în așteptarea lentă a eternității frumoaselor clipe ce vor urma.

**Lidia Ciubuc**  
**Liliana Iojă** (X - E)



# Umor involuntar

## EMINESCU SĂRBĂTORIT DE COMUNIȘTI

Poetul a fost pus de către urmașii lui - de către preținșii lui urmași - să lupte împotriva imperialiștilor anglo-americani, împotriva chiaburilor și a tuturor „bestiilor” burghezo-moșierești. Cum luptă Eminescu împotriva acestora? Luați, de pildă, ziarul *România liberă* cu data de 15 ianuarie 1950 și uitați-vă în ultima pagină. Este o pagină întragă de caricaturi cu legende din versurile poetului. Despre stupiditatea și prostul gust al acestui procedeu s-au sesizat chiar unii agenți de presă ai regimului, care au recunoscut că „s-a abuzat”. Pentru a consemna această stupiditate, reproduc câteva din legendele caricaturilor publicate în ziar. Iată o cari-

catură unde este înfățișat Truman în fruntea unei „bande atătători la război”, din care face parte Churchill, Bevin, Schumann, mergând după un neamț cu o bombă în mână. Desenul are următoarea explicație:

Vin cu mine, rătăcește  
Pe cărări cu cotituri  
Unde noaptea se trezește  
Glasul vechilor păduri

**În 1950, cu prilejul Centenarului, Eminescu a fost „reconsiderat” de presa comunistă a vremii, în spiritul „realismului socialist”.**

(Lasă-ți lumea).

Altă caricatură îl arată tot pe Truman, trăgând după el Germania Occidentală către o baterie de tunuri camuflată în ierburi:

Ah, subțire și gingașă  
Tu pășeai încet, încet.

Dulce îmi veneai în umbra

Tăinuitului boschet.  
(Pe aceeași ulcioară).

Sub o a treia caricatură, înfățișându-l pe „Unchiul Sam” din capul căruia ies mai multe panglici pe care scrie: Minciuni, Provocări, Război rece, Șantaj atomic, Isterie războinică etc. se reproduc versurile:

O, tu crai cu barba-n noduri  
ca și călții când nu-i

perii,

Tu în cap nu ai grăunțe,  
numai pleavă și puzderii.

(Călin).

Nici Chang Kai-Shek n-a fost cruțat de... Eminescu. Arătându-l înămolit și sforțându-se să atingă insula Formosa, conducătorul chinez spune:

Mai am un singur dor:  
În liniștea serii  
Să mă lăsați să mor  
La marginea mării.

Nevasta speculantului, privind către fereastra zăbreliată a închisorii, unde e deținut inculpatul, spune:

Pe aceeași ulcioară  
Bate luna în ferestri  
Numai tu de după gratii  
Veșnic nu te mai ivești.

Un muncitor, privind graficul „frunțașilor în producție”, unde el nu figurează, se exprimă către acest grafic:

Pe lângă plopii fără soț  
Adesea am trecut  
Mă cunoșteau vecinii toți  
Tu nu m-ai cunoscut.  
Și altele de genul acesta...

**Pericle Martinescu**

(Din „7 ani cât 70”, Jurnal, Ed. Vitruviu, 1997)

# Să-i ajutăm pe copiii singuri

În drumul făcut spre școală sau înapoi spre casă, în parcuri sau gări, în gurile canalizărilor, pe lângă biserici putem observa copii ai străzii mai mici sau mai mari, cu sau fără punga de bronz. Unii dintre noi s-au interesat de starea lor și, dorind să-i ajute, i-au convins să vină să locuiască, să fie hrăniți și reeducați la Centrul „Pistruiatul” de către un personal calificat. În urma unor mici „conferințe” realizate de doamna profesoară Constantina Hulea împreună cu reprezentantul Casei „Pistruiatul”, doamna Gabriela Achihăi, numeroși elevi de la clasele X - D, XI - A, XI B s-au înscris ca voluntari pentru diverse activități ludice și de instruire a acestor copii, activități benefice atât pentru voluntari cât și pentru copiii de la centru. Voluntari s-au oferit doar fete, dar și băieții chiar dacă ei sunt o minoritate la noi în liceu pot participa în calitate de frați adoptivi, exemple masculine ce trebuie să existe în viața unui copil care are familie și în special pentru cei de la orfelinat sau

case de copii. În prezent există nouă băieți și două fete la centrul Pistruiatul. Mulți dintre copii nu au acte, legal ei nu există sau sunt sub tutela unor părinți care nu doresc nici să-i lase casei

de copii de unde pot fi adoptați, nici

să-i ia acasă spre a-i îngriji. Cei care doresc să fie voluntari la Centru, pot veni la doamna profesoară Constantina Hulea.

**Ioana Roxana Culca (XI - B)**



# Vă place să meditați?

1. Care din următoarele acțiuni vi se pare mai plăcută?

- a) să scriu o scrisoare (8p)
- b) să telefonez unui prieten (5p)
- c) să beau o cafea (2p)
- d) să mă duc la culcare (0p)
- e) să mă gândesc la ce voi face mâine (10p).

2. Cumpărând un nou frigider care ar fi primul lucru pe care l-ați face?

- a) aș pune în el, la rece, o băutură (2p)
- b) aș citi instrucțiunile de utilizare (5p)
- c) m-aș gândi cum l-aș folosi (8p)
- d) l-aș umple cu multe alimente (0p)
- e) l-aș privi pentru a mă obișnui cu el în casă (10p).

3. Care din următoarele zile vi se pare mai plăcută?

- a) luni (2p)
- b) marți (5p)
- c) vineri (10p)
- d) sâmbătă (8p)
- e) duminică (0p).

4. Ce culoare v-ar place să vedeți în acest moment?

- a) verde (8p)
- b) albastru (10p)
- c) roșu (0p)
- d) galben (5p)
- e) violet (2p).

5. Ce sentimente aveți cu privire la visele dumneavoastră?

- a) nici unul, pentru că vi-

sez foarte puțin (0p)

- b) curiozitate, pentru că aș vrea să le înțeleg mai bine (10p)
- c) teamă, pentru că sunt ciudate (2p)
- d) o plăcere subtilă și o stare de confort (8p)
- e) o dorință puternică de a vorbi cu cineva despre ele (5p).

6. Când cineva nu vă răspunde la întrebare, cum procedați?

- a) încep să mă enervez (0p)
- b) încerc să mă gândesc de ce nu-mi răspunde (10p)
- c) repet întrebarea (poate nu a auzit) (5p)
- d) pun altă întrebare (2p)
- e) sunt încurcat și nu știu ce să fac (8p).

7.

Când priviți pe cineva de unde începeți?

- a) de jos (5p)
- b) de sus (2p)
- c) de la dreapta (0p)
- d) de la centru (10p)
- e) din stânga (8p).

8. Când vi se cere părerea despre cineva, ce faceți?

- a) spun cu sinceritate ce cred (5p)
- b) mă gândesc la motivul pentru care mi se cere părerea (10p)
- c) încerc să spun lucruri pozitive (0p)
- d) nu sunt niciodată des-

cumpănit (2p)

e) trag de timp pentru a nu răspunde (8p).

9. Momentele cele mai bune sunt cele:

- a) de dimineață (8p)
- b) de la mijlocul zilei (0p)
- c) de după-amiază (2p)
- d) din timpul serii (5p)
- e) din timpul nopții (10p).

10. Dacă telefonați unui prieten din altă localitate:

- a) îmi place să-i spun spontan, cât mai multe lucruri (5p)
- b) mă pregătesc cu privire la lucrurile pe care le voi spune (8p)
- c) uit adesea ce vreau să-i spun (0p)
- d) prefer să-l las pe el să vorbească (2p)
- e) îmi face plăcere că l-am sunat și-l simt apropiat (10p).

discutați și cu alții, ideile care vă vin sunt un bun exemplu că sunteți o persoană inventivă.

61-70 - vă place să alternați momentele de acțiune cu cele de plăcere care vine după trebuința de a acționa. Atenție, totuși: este posibil să vă vină idei ciudate care să vă împiedice să lucrați. De aceea vă sfătuim să profitați cât mai mult de momentele în care puteți gândi fără a fi presat, de vreo acțiune concretă. Încercați să găsiți, în spatele ideilor care vă vin, omul de profunzime din dvs. care nu a dispărut.

71-80 - sunteți înclinat mai mult spre meditație decât spre acțiune practică, iubiți mai mult teoria și fantezia. Atunci când trebuie să acționați, o faceți cu mare efort, când gândiți vă simțiți însă mai liberi decât atunci când acționați. Vă recomandăm să vă planificați cât de cât momentele de meditație, pentru că altfel s-ar putea să o faceți numai din lene. Aveți mari posibilități de a vă dezvolta, dar există riscul de a nu reuși nici să gândiți, nici să acționați. Vă pân-dește frustrarea.

81-100 - sunteți înclinat spre meditație. V-ați obișnuit să acordați întâietate reflecției și plăcerii de a discuta ideile și fanteziile dvs. cu ceilalți. Aveți o atitudine filozofică, de bază. Atenție la acest lucru, pentru că dacă există o contradicție între aceasta și tendința spre reflecție, puteți avea dificultăți. Dacă în schimb aveți o activitate și o situație care facilitează atitudinea dvs. speculativă, vă vedem tot mai înfocat în aceasta din urmă.



**psigotest**

## Rezultate

0-45 - sunteți o persoană practică, foarte puțin înclinată spre meditație. Nu vă place acest lucru, după cum nu vă place nici să stați de vorbă cu alții despre gândurile dumneavoastră.

46-60 - sunteți capabil să vă opriți din când în când asupra propriilor gânduri, dar parcă vă simțiți vinovat de acest lucru. Dacă vă vin idei mai complexe, le țineți pentru dumneavoastră, vă jenați să le discutați cu alții. Vă sfătuim să renunțați la această autocenzură și să nu vă rușinați să

doresc să vă descoperiți calea cea bună cu maturitate, prin muncă cinstită, și să fiți sănătoși întru Eminescu.

Interviu de  
**Crina Afrentoae**  
**Rodica Lungu**  
XI - C

# Eminescu - absolutul spiritualității românești

(Urmare din pag. 16) avem nevoie de absolut. Iar cei care propun demitizarea nu numai că nu aduc ceva în loc, dar negociază nevoia noastră de absolut în schimbul unui pumn de dolari. Cu cât le dăm crezare, fără discernă-

mânt, cu atât crește pericolul să ne trezim orbecăind.

- „Ce sfat ați da celor care doresc să se inițieze în tainele filosofiei eminesciene?”

- „Filosofia fiecăruia începe cu adevărul său lăuntric. În funcție de

acesta va adăuga apoi știință, artă, poezie etc. Ca român, indiferent pe care dintre aceste căi va înainta, este imposibil să nu se întâlnească cu Eminescu. Apoi va continua să se caute pe sine, convins că nu va descoperi neantul. Vă

## Reforma în învățământ:

# Gimnastica aerobică - obiect opțional



Mișcarea și dansul își au originea în suflet, iar ceea ce vine din interior dă expresie corpului, mișcă fiecare parte a acestuia. Este vorba de autenticitate, deoarece orice persoană este frumoasă când dansează, chiar dacă figura nu este frumoasă. Prin urmare, dansul este un crescendo sălbatic ce bate la unison cu inima. Având în vedere că liceul „Mihai Eminescu” este aproape singurul care a introdus în orele de educație fizică și o oră de gimnastică aerobică, am îndrăznit să-i răpim câ-

teva minute domnișoarei profesoare Loredana Bâlc.

● Ce v-a determinat să introduci în cadrul orelor de educație fizică și o oră de gimnastică aerobică?

R: Noutatea acestui sport cu un trecut nu prea îndepărtat, dar cu rezultate remarcabile în țara noastră în ultimii ani și cu influențe benefice atât fizice cât și psihice.

● Credeți că există deosebiri între o oră de educație fizică și o oră de gimnastică aerobică?

R: Nu aș putea spune că există deosebiri deoarece gimnastica aerobică este o parte componentă a educației fizice mai puțin folosită până acum. Muzica folosită permanent în cadrul gimnasticii ae-

robice face mai plăcută și mai atractivă ora.

● Care a fost reacția elevilor cu privire la desfășurarea unei ore de gimnastică aerobică pe săptămână?

R: Elevii au primit bucurios această nouă activitate și participă cu foarte multă plăcere la oră. Tot aici putem aminti și de echipa de majorete a liceului care, de curând, au luat parte la numeroase spectacole pe scena Casei de Cultură.

● În ce mod îți influențează gimnastica aerobică sănătatea, aspectul fizic, în principal?

R: Solicitând toate grupurile musculare, gimnastica aerobică duce la dezvoltarea fizică armonioasă a corpului, grație, suplețe, orientare în spațiu, simțul ritmului, expresia artistică a mișcării precum și disciplina și curajul.

**Diana Nichifor**  
XI - B

## UMOR

### I. Regulament de ordine interioară

1. Lenea este sănătate curată.
2. Dacă colegul tău muncește nu este un motiv să nu muncești și tu.
3. Cine nu muncește, nu greșeste, și dacă nu greșeste merită promovarea.
4. Munca este un izvor de sănătate, deci trebuie lăsată în seama bolnavilor.
5. Dacă ti-ai pierdut dispoziția de muncă nu-ți pierde timpul căutând-o.
6. Nouă nu ne este frică de muncă pentru că știm să ne ferim de ea.
7. Este adevărat că munca înobilează, dar societatea noastră nu are nevoie de nobili.
8. Ce poți face azi nu lăsa pe mâine, ci pe poimaine. Căci până atunci ori uiți, ori nu mai este nevoie.
9. Serviciul sau școala nu este cârciumă ca să stai acolo și după ora închiderii și nici biserică să vii duminică.
10. Nu trebuie să dorești moartea sefului, ci trebuie să faci în așa fel încât să și-o dorească singur.

### II. Realitate - T.V.

1. Copiatul - „Te uiți și câștigi”.
2. Elementul chiulanguiu - „Tânăr și neliniștit”.
3. Ședința cu părintii - „Întâlnire de gradul 3”.
4. După ședință - „Spitalul de urgență”.
5. Cancelaria - „Cafeneaua groazei”.
6. Sfârșitul orelor - „Am întâlnit și ro-mâni fericiți”.
7. Sala de clasă - „Zona crepusculară”.
8. Orele de mate - „La limita imposibilului”.
9. Elevii - „Familia Bundy”.
10. Diriga’ - „Xena”.
11. Dirigu’ - „Superman”.
12. Corectarea tezelor - „Verdict crimă”.
13. Încheierea mediilor - „Memorialul durerii”.
14. Catalogul - „Dosarele X”.
15. Suflatul - „Doar o vorbă să-ți mai spun”.
16. Chiulul - „Sport la minut”.
17. Clopotelul - „Lumina călăuzitoare”.
18. Nota 10 - „Fenomen paranormal”.
19. Nota 3 - „Chestiunea zilei”.
20. Elevul silitor - „O lume dispărută”.
21. După suflat - „Urmărire generală”.
22. Școala - „Amintiri din casa morții”.
23. Ascultarea - „Audiență națională”.
24. Elevul la cancelarie - „Singur printre dușmani”.

**Diana Nichifor**  
XI - B



## LEGIILE LUI MURPHY

mânt sunt două lucruri omniprezente: hidrogenul și prostii!”

● Legea lui Foster: „Singurii oameni care găsesc ceea ce caută în viață sunt cei care caută greșeli!”

● Primul principiu al determinării: „Ceea ce nu vrei să fii vei deveni!”

● Legea complexității: „Cele mai simple subiecte sunt cele despre care tu nu știi nimic!”

● Legea lui Felson: „A fura ceva de la cineva este plagiat, a fura de la mai mulți este cercetare!”

● Axioma lui William James: „Cuvântul câine nu mușcă!”

● Ghid de buzunar pentru științele moderne: „Dacă e verde sau se agită, e biologie!”; „Dacă miroase urât, e chimie!”; „Dacă nu funcționează, e fizică!”; „Dacă e de neînțeles, e matematică!”; „Dacă nu are sens, ori este economie ori psihologie!”

● Legea de bază a finanțelor: „Banca este o instituție care-ți împrumută întotdeauna o umbrelă când e timp frumos și ti-o cere înapoi când plouă!”

● Legea modei: „Aceași rochie este: indecentă cu zece ani înainte de momentul lansării; îndrăzneată cu un an înainte de acest moment; șic la momentul ei propriu-zis; demodată la trei ani după; hidoasă la 20 de ani; amuzantă la 30 și romantică la 100 de ani”.

● Beatitudinea lui Benett: „Binecuvântat este cel care nu așteaptă recunoștință, căci acela nu va fi dezamăgit!” ● Legea banilor, a lui Markinson: „Banii sunt ca bălegarul. Dacă îi împrăștii fac numai bine; dacă-i aduni într-un singur loc, miroase ca dracul!”

● Legea lui Bocklage: „Cel care râde la urmă, probabil nu a înțeles gluma!”

**Diana Nichifor**

● Filosofia lui Murphy: „Zâmbește, mâine va fi mai rău!”

● Regula lui Rune: „Atâta timp cât nu-ți pasă unde ești nu te poți rătați!”

● Legea cofetăriei: „Produsul pe care l-ai ochit când ai intrat în bucătărie va fi luat de persoana din fața ta!”

● Legile lui Lackand: „Nu fi niciodată primul!”; „Nu fi niciodată ultimul!”; „Nu te oferi niciodată voluntar!”

● Legea lui Steven Rose: „A uita e la fel de important ca a învăța!”

● Legea plictiselii (Voltaire): „Secretul de a fi plicticos constă în a spune întotdeauna totul!”

● Legea lui Zappa: „Pe pă-

# Eminescu - absolutul spiritualității românești



- „Domnule conf. univ. dr. Ștefan Munteanu, ați primit de curând un mare premiu. Vorbiți-ne despre el“.

- „Este vorba despre un premiu din categoria premiilor anuale, pe care „Academia Română“ le oferă în scopul stimulării creației naționale în domeniul științelor, literelor și artelor. Fiecare premiu se acordă pentru o lucrare ori pentru un grup de lucrări. Propunerile pentru un asemenea premiu sunt făcute de universitățile din țară și sunt înaintate către una din cele patrusprezece unități științifice de specialitate ale Academiei. Concret, cazul meu, lucrarea „Filosofia indiană și creația eminesciană“ a fost propusă de universitatea „Alexandru Ioan Cuza“ Iași, către „Secția de filosofie, teologie, psihologie și pedagogie“. În cadrul acestei secții pot fi acordate anual patru premii, care poartă numele următoarelor ilustre personalități în domeniu: Vasile Conta, Ion Petrovici, Mircea Florian și C. Rădulescu Motru. Pe data de 17 decembrie 1999, în ședința solemnă a Adunării Generale a Academiei Române, toate secțiile au decernat premiile pentru anul 1997. La secția de filosofie, prezidată de acad. Alexandru Surdu, din cele patru premii posibile au fost

decernate două, respectiv premiul „Vasile Conta Petrovici“, pe care l-am primit eu, pentru lucrarea amintită“.

- „Ce înseamnă această realizare pentru dumneavoastră?“

- „Fiind vorba despre cel mai valoros premiu care poate fi obținut în România, vă dați seama că mă onorează foarte mult. Înseamnă o recunoaștere a originalității lucrării, o fericită recompensă pentru efortul de până acum în domeniul cercetării și o consacrare în domeniul științelor socio - umane. Dar cel mai important este faptul că în aula Academiei Române a fost rostit, pentru întâia oară, numele Universității din Bacău.“

- „Prin ce impresionează



**de vorbă cu conf. univ. dr. Ștefan Munteanu**

lucrarea „Filosofia indiană și creația eminesciană?“

- „Este incontestabil faptul că în lumea valorilor există o specie de cărți norocoase, care, prin mesajul ce îl poartă și prin modul de argumentare, fac „semne“. Ele marchează cititorului în mod tainic, îl atrag în spații intelectuale înalte și-l lasă apoi liber să-și exercite capacitatea de visare, îi propun modele de comportament fără a constrânge în vreun sens, îl împing spre lămurirea de sine și dobândirea de echilibru sufletesc, îi oferă criterii de valorizare și spații de joc pentru aplicarea lor, fără a cere ceva în schimb. Cu acest gând mi-am scris cărțile. Și după felul cum au fost receptate de critică pot spera că reușesc să transform o parte de gând în faptă. În ce privește lucrarea premiată, deși continuă o

serie de studii datorate unor reputați eminescologi din ultimele decenii, cred că se impune prin câteva puncte de rezistență. Mă gândesc, mai întâi, la îndrăzneala cu care am actualizat sensul vechi al termenului de filosofie, care să permită consecința că Eminescu a slujit o concepție proprie, profund originală. Astfel spus, principala căutare a lucrării este filosofia lui Eminescu, iar vechea filosofie indiană este angajată doar ca termen de comparație, ca reflector puternic menit să proiecteze dimensiunile cugetării eminesciene. Mă gândesc, apoi, la îndârjirea cu care am pledat pentru o mai corectă soluționare a problemei influențelor lui Eminescu, considerând că acolo unde se în-

ne reprezintă cu mare cinste la judecata spiritului universal.

- „Domnule profesor, cu ce sentimente primiți invitațiile de a vorbi despre Eminescu?“

- „Cu emoție și bucurie. Cu emoția muritorului îndrăgostit de creația genului. Dar și cu bucuria de a cunoaște noi și noi prieteni ai poetului - filosof, oameni cu simțul valorii, cu simțul măsurii și cu sufletul curat. De aceea, atunci când vorbesc despre filosofia creației lui Eminescu simt că mă mântui de păcatele mult prea lumeste. Îmi satisfac nevoia de ideal și mă încarc cu energia necesară pentru a-mi continua lupta împotriva absurdităților din prezentul societății românești.

- „Ce părere aveți despre așa - numita campanie de demitizare a lui Eminescu?“

- „Cred că s-a vorbit deja prea mult despre această diversiune a trăpădușilor politici. Studiind realitatea se ghicește cu claritate faptul că valorile au, printre altele, și misiunea de a pune în lumină nonvalorile, că relativul se poate defini numai prin raportare la absolut. Or, adevărul este că opera lui Eminescu reprezintă absolutul spiritualității românești, plasmuirea care se definește prin sine, indiferent de egoismele noastre relative. Indiferent ce vom spune, ori vom face, nu putem urca ori coborî Luceafărul. În schimb, ne putem urca pe noi, participând la idealul pe care ni-l propune. Geniul are avantajul că nu se rătăcește niciodată. Dar fără călăuză lui, noi, muritorii, vom tot orbecăi. Eminescu este mit nu pentru că el vrea să se impună, ci pentru că noi

(continuare în pag. 14)